

XVI. Benedek pápa Ausztriában

„A hitünk egyértelműen
szembeszáll azzal a
hozzaállással, amely lemond
arról, hogy az ember képes
megismerni az igazságot... Ez a
hozzaállás húzódik,
meggyőződéseim szerint, a
Nyugat krízisének mélyén...”
Idézetek a pápa szeptember 7-8-
i ausztriai látogatásakor
mondott szavaiból.

2007.11.30.

Röviddel a Szentatya érkezése előtt Christoph Schönborn bíboros, Bécs érseke így nyilatkozott: 'Amikor XVI. Benedek pápa beszél, nagyon kell figyelniük, mert amit mond, az mindig nagyon világos, fontos, éles, nagyon személyes és megragadó. Meg fogjuk tudni, hogy mit vár tőlünk.' Ezért idézünk a pápa beszédeiből, amelyek 2007. szeptember 7. és 9. között hangzottak el ausztriai lelkipásztori útja során. A teljes szöveg megtalálható a Vatikán honlapján (www.vatican.va).

Rómában szeptember 12-én:
Lelkipásztori utam Ausztriába és a mariazelli kegyhely 850 éves évfordulójáról való megemlékezés elsősorban zarándoklat volt a 'Krisztusra tekinteni' mottóval, vagyis Máriához menni, aki megmutatja nekünk Jézust... Jézust Mária szemeivel látni találkozást jelent Isten szeretetével, Aki értünk emberré lett és meghalt a kereszten... Bécsben és Mariazellben a Katolikus

Egyház élő, hívő és sokoldalú igazsága rendkívül világosan megmutatkozott: az egyházé, amely megvalósítja és tanúsítja az élet nagylelkű igenlését mindenféle szempontból, az egyházé, amely megújítja kétezer éves hagyományát, hogy a jövő szolgálatába állítsa, amely az emberiség egész családja számára a békét és az igai szociális fejlődést jelenti.

Bécsbe érkezésekor szeptember 7-én:
Ez az Európa szívében fekvő kulturális tér túllépi a határokat és összegyűjti a gondolkodást és az energiát a kontinens különböző részeiből. Ennek az országnak a kultúráját mélyen átítatja Jézus Krisztus üzenete és az egyház tevékenysége, amit az Ő nevében visz véghez...

A mariazeili kegyhely Ausztria anyai szívét mutatja, és ... Mária személyében az ember lényeges

vonására emlékeztet bennünket: az ember képes megnyílni Istenre és az Ő igazságára... Ezekben a napokban zarándokként megyek Mariazellbe. Az elmúlt években örömmel tapasztaltam sokak között a zarándoklat iránt megnőtt érdeklődést. Zarándokként – különösen a fiatalok- új utat találnak a visszatekintésre és az elmélkedésre; megismerik egymást, és együtt fedezik fel a teremtetést és a hit történetét. Gyakran és talán váratlanul megtapasztalják, hogy a hit az erősség forrása ma is.

Az a szándékom, hogy Mariazellbe való zarándoklatomat korunk minden zarándokával együtt teszem meg. Ebben a szellemben kérem az embereket Bécs központjában, hogy imádkozzanak. Ez az imádság, mint lelki zarándokút elkísér ezekben a napokban az országban.

Bécsben, Mária oszlopánál(?)

szeptember 7-én: Szűz Mária, a mi Urunk Jézus Krisztus szeplőtelen édesanyja, Isten benned nekünk adta az egyház és az igazi emberség példáját. Rád bízom Ausztriát és az itt élőket. Segíts mindannyiunkat, hogy kövessük példádat és egészen Isten felé irányítsuk életünket! Add, hogy Krisztusra tekintve, egyre inkább Hozzá hasonlónak váljunk: valóban Isten gyermekeivé! Akkor mi is minden lelki áldással eltelve, képesek leszünk még teljesebben az Ő akarata szerint alakítani magunkat és az Ő békéjének eszközeivé válni Ausztria, Európa és a világ számára. Ámen.

Mariazellben szeptember 8-án: Ma ebben a hosszú évszázados zarándoklatban kapcsolódunk össze. Megpihenünk az Úr édesanyjánál és hozzá imádkozunk. Mutasd meg nekünk Jézust! Mutasd meg nekünk zarándokoknak azt, Aki az út és a cél,

Aki egyaránt igazság és élet. ... Mint a régi zarándokoknak, nekünk is nyitott és nyughatatlan kell hogy legyen a szívünk. Ezt jelenti a zarándoklat. Ma ugyanúgy, mint régen nem elegendő, hogy többé kevésbe olyanok legyünk, mint bárki más, és úgy gondolkodjunk, mint bárki más. Életünknek mélyebb célja van. Szükségünk van Istenre, arra az Istenre, Aki megmutatta nekünk arcát és kitárta szívét: Jézus Krisztusra...

Ha mi keresztények az üdvösség egyedüli egyetemes közvetítőjének hívjuk Őt, Aki mindenki számára elérhető és mindenki számára szükséges,... akkor az azért van, mert Ő megfogott bennünket, megérintette a szívünket és elhalmozott ajándékokkal, hogy mi viszonzásul azokat másoknak továbbadjuk. Ezért a hitünk egyértelműen szembeszáll azzal a hozzáállással, amely lemond arról, hogy az ember képes

megismerni az igazságot... Ez a hozzáállás húzódik, meggyőződése szerint, a Nyugat krízisének mélyén... Ha az igazság nem létezik az ember számára, akkor a jó és a rossz között sem tudunk különbséget tenni... Az igazság a szeretetben bizonyítja be önmagát. Soha nem a tulajdonunk, sohasem a mi termékünk, mint ahogy a szeretetet sem lehet soha termelni, csak kapni és ajándékként továbbadni. Szükségünk van az igazságnak e belső erejére, amelynek tanúi vagyunk. Tovább kell ajándékoznunk úgy, ahogy mi kaptuk, ahogy nekünk adta magát...

Annak, aki keres, ez a felszólítás egy különösen Máriához címzett spontán kéréssé alakul, aki nekünk adta fiát, Krisztust: mutasd meg nekünk Krisztust! Imádkozzuk ezt teljes szívből ebben a pillanatban és máskor is... Mária úgy válaszol, hogy először kisgyermekként mutatja meg

nekünk őt... szeretetének
erőtlenségében, ahol az Ő igazi ereje
rejlik. A mi kezünkbe adja Önmagát.
A szeretetünket kéri. Arra hív, hogy
mi magunk is kicsinnyé váljunk... Azt
kéri, hogy bízzunk Benne és így
tanuljuk meg, hogyan kell igazságban
és szeretetben élni... Aztán Mária
megmutatja nekünk a
keresztrefeszített Jézust. Isten a
világot nem kard által, hanem a
kereszt által mentette meg. Kitárja
karjait, úgy mint aki imádkozik; a
passiót Ő imádsággá változtatta át, az
Isten és az emberiség iránti szeretet
aktusává...

'Krisztusra tekinteni!' Ha ezt tesszük,
rájövünk, hogy a kereszténység több
mint csupán erkölcsi törvény vagy
követelmények és szabályok
gyűjteménye. A kereszténység a
barátság ajándéka, mely életen és
halálon át tart... és hatalmas erkölcsi
erőt rejt magában, amely ma oly
sürgetően szükséges korunk

kihívásai közepette... Az élő Istennel való barátságunk ereje által ezt a többszörös „igent” és visszük a világunkba, mint egy irányjelző táblát. Mutasd meg nekünk Jézust!- ezzel az Urunk édesanyjához intézett kéréssel indultunk útnak. Ugyanez a kérés fog minket elkísérni, amikor visszatérünk a hétköznapiakba.

Papokhoz, szerzetesekhez és seminaristákhoz szeptember 8-án: Krisztust követni azt jelenti, hogy egyre inkább magunkévá tesszük az Ő gondolkodását és életmódját, ezt olvassuk a Filippi levélben is: *Ugyanaz az érzés legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt (2, 5).* 'Krisztusra tekinteni' a mottója ezeknek a napoknak...

Rómában szeptember 12-én: Ezek a pillanatok nagyszerű lehetőséget nyújtanak Péter utódjának, hogy buzdítsa a nemzetek vezetőit a béke és a valódi gazdasági és szociális

haladás előmozdítására. Különösen Európára vonatkozóan ismét bátorítom a közös keresztény örökség értékein alapuló egyesítés jelenlegi folyamatát.

Politikusokhoz és diplomatákhoz szeptember 7-én: Az emberi jogok fogalma először Európában alakult ki. Alapvető emberi jog, minden más jog előfeltétele, magához az élethez való jog a fogantatás pillanatától kezdve a természetes halálig. Következésképp az abortusz nem lehet emberi jog. Hanem épp az ellenkezője... Erőteljesen kérem a politikai vezetőket, hogy ne... töröljék el a gyakorlatban azt az alkotmányos keretet, amely elismeri, hogy az abortusz helytelen. Az emberiség iránti aggodalmam miatt mondom ezt. Ennek a zavaró problémának azonban ez csak az egyik oldala. A másik az a szükség, hogy minden lehetséges lépést tegyünk meg annak érdekében, hogy az európai országok

megint nyitottá váljanak a
gyermekek fogadására. Bátorítani
kell a fiatal házaspárokat, hogy
családot alapítsanak, hogy
édesanyává és édesapává váljanak.
Így Önök nemcsak őket fogják
támogatni, hanem a társadalom
egészének javát is előmozdítják...
mindez azonban értelmetlen, hacsak
ismét meg nem tudjuk teremteni
országainkban az életben való
bizalmat és azt az örömteli légkört,
amelyben a gyermekeket nem
tehernek tekintik, hanem mindenki
számára ajándéknak... Az országnak,
amely oly sokat kapott, sokat is kell
adnia!

Rómában szeptember 12-én: A
vasárnap fontosságánál időztem, ami
értelmet ad a munkának és a
pihenésnek, megújítja a teremtés és a
megváltás jelentőségét és kifejezi a
szabadság és a másoknak való
szolgálat értékét.

Bécsben, a dómban szeptember 9-én:
Az Úr nélkül, az Úr napja nélkül nem élhetünk. Ezt válaszolták 304-ben a keresztények a mai Tunézia területén, amikor elfogták őket a tiltott vasárnapi Eucharisztia ünneplése közben... Újra meg kell tanulnunk felismerni az Úr és az Úr napja közötti egységet. Először is az Úr önmagát ajándékozza, Akihez a keresztényeknek közel és nyitottnak kell lenniük, ha igazán önmaguk akarnak lenni. Ez nem csupán lelki, hanem belső befogadóképesség is. Az Úrral való találkozást egy meghatározott napra írták elő a mindennapi közösségi létezésünk folyamán, amely nézőpontot, belső rendet ad időnknek és így egész életünknek. A keresztények számára a vasárnapi Eucharisztia-ünneplés nem parancsolat, hanem belső szükséglet. Nélküle, Aki fenntartja életünket, az élet maga üres. E nézőpont hiánya vagy elhagyása az életet alapjától fosztaná meg, belső

méltóságát és szépségét venné el...
Mint az első keresztényeknek
nekünk is szükségünk van erre a
találkozóra, mert azáltal hogy
összehoz bennünket, helyet készít
számunkra, hogy szabadok legyünk
és lehetővé teszi, hogy a
mindennapok rohanásán túl
meglássuk Isten teremtmény szeretetét...

Az Úr angyala imádság után
szeptember 9-én: Az Eucharisztia
megfelelő méltósággal való
megünneplése segít nekünk
felismerni a szentmisében Isten
nekünk adott ajándékának állandó
nagyságát. Így mi is közelebb
kerülünk egymáshoz és
megtapasztaljuk Isten örömét.